

Michael Jackson na lékařský předpis

Vhrsti

www.vhrsti.cz

Nejspíš až ve výtahu jsem si úplně uvědomila, co se děje. Začala jsem zhluboka dýchat, aby to tam se mnou nešvihlo. A myslím, že obě holky na tom byly podobně. Jen Roger se tvářil naprosto nečitelně. Snažila jsem se uklidnit, zkoncentrovat. Ale srdce mi divoce bušilo a já cejtla svůj šílený tep v celém těle. Zpocené dlaně jsem si snažila usušit o kalhoty. Nesmrdí mi z pusy? Do prdele, asi jo.

Nikdy jsem neměla ráda tyhle luxusní výtahy. Samá cinkrlátka, zrcadla, intarzovaný dřevo, zlatý madla a vedle toho digitální displej s tlačítkama. Proč sakra někdo utrácí takový peníze za to, aby úplně normální výtah vypadal jak ze sedmnáctého století? Ale po těch týdnech na ulici to bylo vlastně docela fajn. A hlavně tam bylo teplo.

Holky po sobě vrhaly natěšený pohledy. Anne si kvapně upravovala vlasy a Karin držela celou dobu zařatý pěstíčky. Cestou k výtahu úplně zrudla a zflekatěla. Snažila jsem se je nevnímat, tak jsem radši civěla na Rogerovy naleštěný boty.

Jeli jsme jenom tři patra, ale mně to připadalo jako věčnost. Hlavou se mi divoce hnaly všechny ty neuvěřitelné zážitky, které se mi za poslední šílené týdny staly. Znovu jsem si vybavila všechna města, mosty, parky a nádraží, na kterých jsem spala. Dny a noci plné slz, hladu, zimy a vyčerpání. Bez svých nejdražších, kteří zůstali beznadějně daleko, v nějakém neskutečném Česku... Vzpomněla jsem si na slizského Araba, který mě v Madridu pozval k sobě domů pod záminkou, že mi dá peníze. Vybavil se mi i ten pes, co mě v Kodani pokoušel, když jsem se pokoušela žebrot. Nikdy nezapomenu na feťačku, se kterou jsem se dala do řeči před jedním obchodákem v Římě. Nebo jak jsem ve Varšavě zdrhala před policajtem na motorce...

Nedokázala jsem odhadnout, kolik by tak asi Rogerovi mohlo být. Třicet? Čtyřicet? U černocho to člověk nepoznává. Zrovna tak, jako nic nevyčte z jeho pokerového obličejce. Drobný, lehce zatónovaný brejle, perfektně zastřižená bradka, dokonale holá hlava, kravata, oblek.

Roger byl bodyguard Michaela Jacksona.

Trávila jsem život na cestách po Michaelově evropském turné, křičela pod jeho hotelovými okny: „Michael! Michael!“ a hystericky ječela pokaždé, když se v jeho okně pohnula záclona a za ní se mihla silueta. Šestnáctiletá blbka z Prahy, která se kvůli němu vykašlala na školu, na rodinu i kamarády.

Brzo jsem přišla na to, jak to mezi fanynkami chodí, a co dělat, abych byla vždycky co nejvíc na očích. Už jsem věděla, jak zdrhnout před policajty a jak se zase rychle vrátit na svoje stanoviště před hotelem. Ti idioti se chovali v každé zemi úplně stejně předvídatelně. Ostatně urvat pro sebe nejlepší místo u zátarasů před Michaelovým hotelem je taky umění, které vyžaduje přesnou taktiku, trochu přemýšlení a hlavně cvik. A člověk se taky musí naučit vyjít s Michaelovými fanynkami – dojít občas pro kafe z automatu, někomu podržet místo, když už to nemůže vydržet, nebo prostě jenom tak pokecat.

Bylo nás asi dvacet nejvěrnějších, co jsme za Michaelem jezdily po celé Evropě, v podstatě bez prostředků. Ostatní holky v davu byly většinou místní nebo ty, co vydržely dvě, maximálně tři štace, než jim došly prachy a víra. Tohle fakt nebyl jednoduše život. Začínala zima a většina z nás žila na suchých bagetách nebo na tom, co dokázala vyžebrot v metru nebo na nádraží. O slušném hotelu jsme si mohly nechat jenom zdát. Všechny jsme posmrkávaly a pokašlávaly, a že jsme někdy omdlávaly a podlamovala se nám kolena, často vůbec nesouviselo s tím, že Michael zrovna před hotelem nastupoval do limuzíny.

Taky jsem celkem brzo pochopila, jak hvězdu zaujmout. Hned v prvním městě jsem koupila obrovský plyšový klobouk v barvách místního fotbalového klubu, našila na něj všechna Michaelova cédéčka a doprostřed nalepila velikou samolepku Spider-Mana, kterého miloval. A k tomu jsem přišla pár barevných prezervativů, pochopitelně nepoužitých. Každá taková maličkost může rozhodnout, jestli si vás král v davu všimne nebo ne.

Když se výtah zastavil, Roger nás nasměroval do dlouhatánské chodby se štukovými stěnami, křišťálovými lustry, modrozlutým kobercem a obrovskými vázami rozmístěnými po několika metrech vždycky proti sobě. Všechny kytky byly živé. Začala jsem se strašně bát, že vlastně vůbec nevím, co Michaelovi řeknu. Teda jestli nás málomluvný Roger vede právě za ním, jak jsme všechny doufaly.

Přesně tohle Michael občas dělal. Všechny ty holky před hotelem doufaly, že se jim splní právě tenhle sen – že je Roger vytáhne z davu, odvede je na hotel a osobně představí popovému králi.

„Ty jsou Michaelovy?“ zeptala se Anne, když jsme konečně zastavili před jedněmi dveřmi, protože nevěděla, že si pronajal celé patro, a že tudíž všechny dveře na té chodbě jsou Michaelovy.

Belgičanka, Švýcarka a Češka. Beznadějný pubertáčky v německém hotelu. Američan Roger beze slova otevírá dveře a vpouští nás do obrovského apartmánu.

To bylo teprve hustý!

Všudypřítomný oslepující luxus se dusil pod horami šíleného svinčíku. Na posteli, křeslech, židlích, stolech, komodách i na podlaze se válely kusy oblečení, jídla, papírů a igelitů. Bordel přetékal i z vytlemených skříní a otevřené dveře odhalovaly ve vedlejší místnosti stejný obrázek. Televize hrála Hvězdné války a v krbu hořel umělý oheň.

A uprostřed toho všeho seděl On... Měl bílou košili, černé kalhoty, trochu rozčuchané vlasy a na čele pupínek. Byl bos jen v bílých ponožkách (!) a vypadal zaskočeně.

Takže – aby bylo jasno – my jsme vážně byly v apartmánu s Michaelem Jacksonem! A pak tu byla ještě chuva a Michaelův nejmladší syn Princ Michael II, kterému všichni říkali Blanket.

Holky se na zpěváka okamžitě vrhly a začaly ho objímat a fotit se s ním. Nedaly mu šanci cokoliv říct, jen vesele pištěly a skotačily kolem něj jako mateřská školka na vycházce kolem prolejšačky. Takhle nějak asi vypadá orgasmus, pomyslela jsem si.

Michael všechno trpělivě snášel, ochotně se jim podepsal všude, kde chtěly, a občas vrhnul nesmělý, tázavý pohled k Rogerovi, který stál u dveří, a z jehož tváře jsem pořád nedokázala vůbec nic vyčíst.

Pak Roger holky odvedl. Nejspíš si samým rozrušením ani nevšimly, že jim jedna schází.

Po jejich odchodu jakoby všechno utichlo. Navzdory puštěné televizi i chůvě s Blanketem, kteří bezstarostně tahali po místnosti křiklavě barevný vláček a nás si vůbec nevšimli. Občas se pod oknem přimotali k zácloně. Když o ní při hře mimoděk zavadili, z prostranství před hotelem sem dolehlo pištění fanynek. Tak jsem přišla na to, že zdaleka ne každý pohyb záclony musí

znamenat, že se Michael dívá...

„Ty nechceš podpis nebo fotku?“ přerušil Michael ticho.

Mičela jsem a zarytě hypnotizovala jeho legrační ponožky. Byl to přesně ten trapas, jakého jsem se bála. Nevěděla jsem, co mu mám říct.

„Posaď se,“ vybídl mě a shrnul nechutný chlív z pohovky. „Dáš si jablko? Nebo pomeranč? Jsou jako slunce,“ ukázal na mísu na stole, které jsem si v haldách hraček, oblečení a špinavého nádobí předtím vůbec nevšimla. „Vždycky, když se mi stýská po slunci, vezmu si pomeranč.“

„Ty to máš všechno tak jednoduchý, Michaele,“ sedla jsem si a zírala před sebe.

Posadil se vedle mě a položil mi ruku na rameno: „V šestnácti je přece strašně důležitý vidět svět jasně a jednoduše.“

„Jenže já taková nejsem.“

Opřela jsem si hlavu do dlaní. Byla jsem unavená a v Michaelově apartmánu na mě všechny ty přestálé útrapy dolehly s nevídanou intenzitou. A muselo to na mě být sakra vidět, protože to Michael nakonec nevydržel, bezradně si prohrábl účes a řekl: „Nezlob se, Pavlo, já to pro tebe ještě nemám.“

Podívala jsem se na něj. Byl, chudáček, strašně hubenej.

„A proč sis mě teda zval nahoru?“

„Já tě nezval. To asi Roger nějak poplet...“

„Do prdele, Michaele, jak dlouho mě ještě necháš tohle snášet?“

„Já vím. Počkej, někde tady mám nějaké peníze, abys měla...“

„Já seru na tvoje peníze!“

Vyplašeně se podíval na synka s chůvou, aby se ujistil, že mě v zápalu hry neslyšeli, a očima mě prosil, abych už byla slušná. Byl úplně stejně jemný a plachý, jak na mě vždycky působil v televizních rozhovorech, vůbec nic nehrál.

Pak se vrátil Roger. Zase zůstal stát u dveří a asi hlídal, jestli na Michaela nechystám atentát.

„Co máma? Musí mít o tebe strach.“

„Já nevím. Už asi měsíc jsem nezapla mobil.“

„A co když už je na tom Zuzana líp?“

„To sotva. Doktoři z ní byli úplně mimo.“

Stalo se to na Michaelově pražském koncertě. Přestože byla docela chladná noc, pod pódiem omdlívala jedna holka za druhou. A mezi nimi i moje starší ségra. Jenže zatímco se ostatní holky probíraly, sotva je záchranáři odtáhli stranou, Zuzana nebyla k probuzení. Dali jí kapačky a nechali ji ležet v prázdné sanitce ještě asi půl hodiny. Pak teprve někoho napadlo, že to bude asi vážnější a odvezli ji do nemocnice.

To všechno jsem se dozvěděla až z doslechu. Na koncertu jsem nebyla, Michaelova hudba mi přišla vždycky trochu stupidní a nikdy jsem nechápala, jak si dokáže Zuzka oblepit jeho fotkama celý pokoj. A přitom jí nevádí, že je chvílku černejší a chvílku bílejší...

Zuzka se ale neprobrala ani v nemocnici. Ležela v kómatu a nikdo jsme jí nedokázali pomoci. Všechny testy a vyšetření dopadly stejně, vůbec nic nevyřešily. Dny se vlekly a ta bezradnost byla nesnesitelná.

Chodili jsme za ní s mámou každý den, vyprávěli jsme jí, co je nového ve škole a doma a pouštěli jsme jí Michaela do zblbnutí. To byly jediné okamžiky, kdy její mozek zaznamenával nějakou aktivitu, oči se nepatrně pohybovaly. Jen se probudit...

Tak jsem se jednou sebrala a odjela za Michaelem.

„Myslím, že si to všechno děláš zbytečně složitě,“ řekl mi. „Vem si třeba jenom svoji mámu. Jak jí asi je? Jedna dcera upadne na koncertu Michaela Jacksona do kómatu a druhá kvůli němu vzápětí nechá školu a odjede neznámo kam. Bůh mě potrestej, jestli jsem něco takového způsobil.“

Asi měl pravdu, jenže na tyhle věci člověk málokdy dopředu pomyslí. Zvláště, když je tak zoufalejší, jako jsem byla já. A já jsem si v té své nemožný blondětlivý kebuli vymyslela, že když jsou Michaelovy písničky to jediné, na co Zuzka reaguje, pak možná, když uslyší, že její idol zpívá jenom pro ni, tak jí to probere.

Já vím, že je to šílený a absurdní. Jenže nikoho nic lepšího nenapadlo a pro mě bylo lepší podniknout jakkoliv nesmyslný pokus než vůbec žádný. Mámě jsem samozřejmě nic neřekla, nepustila by mě. Ale já musela.

A Michael se jednou u klobouku se Spider-Manem opravdu zastavil a já dostala příležitost to na něj všechno vyklopit. Chvilí tam u mě stál, podepsal pár památníčků holkám okolo a nakonec mi tu písničku váhavě slíbil! Byla jsem nadšená. Zuzka bude mít písničku od Michaela Jacksona jenom pro sebe!

Řekla jsem mu, že za ním budu jezdit po celý Evropě, dokud jí nebude mít hotovou. A přesně to jsem taky udělala. Bez peněz, bez kamarádů, na hranici vyčerpání i vlastní sebeúcty. Doufala jsem, že si mě pak jednou vytáhne z davu a nenápadně mi předá cédéčko s jakkoli stupidní empétrojkou. Nechtěla jsem po něm kdovíjakej hit s perfektníma aranžema. Stačilo mi jenom něco malýho, co bude jenom pro ní.

„Ne, Michaele, ty nemáš ani tušení, jakej je život tam venku,“ řekla jsem mu. „Vždyť se na sebe podívej, jak vypadáš, v čem žiješ. Už jenom ten odporně vyzdobenej výtah, kterým se sem k tobě jede, je stejnej jako ty. Nesmyslný, divnej kýč.“

„Každý může druhému připadat divný,“ odtušil tiše. „Ale já takový nejsem. To všichni ti prolhaní novináři, producenti... To oni ze mě udělali zrůdu, šíleného člověka. Co s tím můžu dělat jiného než se prostě radovat ze života?“

Vstal z pohovky, sebral z koberce červenou fixu a začal s ní čmárat na bílý polštářek. Napsal na něj: Miluji vás z celého srdce, otevřel dveře na balkón a hodil své dílo do šíleného pišticího davu dole na ulici. Zamával, poslal vzduchem polibky a šel zpátky. Dovnitř zavál ledový berlínský vzduch.

„Nesmíš o věcech tolik přemýšlet, to je ta největší chyba. Kdybych na pódiu přemýšlel nad vším, co mám udělat, nevydám jediný zvuk, neudělám ani krok.“

Vtom se na chodbě ozvaly hlasy. Roger vystrčil hlavu ze dveří a hned je zase zavřel. Pak řekl Michaelovi: „Měli byste skončit, přišli si pro ni.“

Cože? Kdo? Já přece nic neudělala!

„Ona...“ vyplašený Michael ani nedopověděl, co chtěl říct.

„Tvoje matka tě nechala hledat,“ obrátil se na mě Roger. „Dostali jsme od policie jasné instrukce, promiň.“

Ustoupil ode dveří a dovnitř vešli tři policajti. Michael instinktivně vstal a udělal několik kroků stranou ode mě.

„Michaele, tys mě podrazil!“ slyšela jsem se, jak hystericky křičím.

„Ne, já nic nevěděl, opravdu.“

„Michaele, prosím! Já nechci, aby to takhle skončilo!“

Pomaloučku jsem ustupovala a přes slzy, které se mi najednou nahrnuly do očí, jsem neviděla skoro nic. Jen vytřeštěného Michaela, jak strnule stojí vedle pohovky, a polekanou chůvu, jak s Blanketem v náručí kvapně opouští místnost.

„Michaele, prosím! Vždyť jsi mi to slíbil!“

Ještě nikdy v životě jsem nikoho o nic takhle neprosila. Ani otce, když se jednoho dne rozhodl odejít... A teď jsem slzela jak želva, zdrhala před policajty, šlapala v Michaelově nepořádku a bláhově doufala, že mě snad zachrání.

„Takhle to přece nemůže skončit! Po tom všem! Michaele!“

Takový nával zoufalství jsem v životě nezažila. Brečela jsem a prosila Michaela o slitování. Styděla jsem se za to. Styděla jsem se za sebe! Jenže přiznat si, že ty nekonečné útrapy na cestách za Michaelem přijdou nazmar, bylo najednou tak neskutečně kruté. A pak už jsem jenom řvala, abych tu zoufalost v sobě překřičela, abych se z toho blbého snu konečně probudila. Kdyby to v té šílené chvíli šlo, padla bych před ním na kolena. Bláznivá česká pubertářka, kterou dala vlastní matka hledat Interpolem...

Najednou jsem ucítila, jak mě někdo vzal za ruku. Ta dlaň byla příjemně teplá a klidná a patřila Michaelovi.

„Dej mi minutu,“ pokynul Rogerovi.

A začal šílený útěk. Táhl mě za ruku do vedlejšího pokoje, a pak jsme proběhli ještě asi dvěma dalšími, až jsme se ocitli na chodbě.

Už nikdy se nedozvím, proč to vlastně dělal. Jestli měl tolik cti, že chtěl splnit, co slíbil, nebo ho přemohla lítost... Dost možná mi chtěl jenom podat důkaz, že o tom podrazu s policajty opravdu nic nevěděl.

Utíkali jsme směrem k výtahu (aspoň jsem si myslela, že je to tím směrem), jenže za rohem už se blížilo několik dalších policajtů přímo proti nám. Zasekli jsme paty do koberce a běželi zpátky. Koutkem oka jsem si všimla, že je Michael pořád jen v ponožkách.

Naslepo otevřel nějaké dveře, za kterými jsme jim v mžiku zmizeli.

„Jejda, myslel jsem, že tu je únikové shodiště,“ oddychoval.

Stáli jsme přilepení na sobě mezi košťaty, mopy a saponáty v temné úklidové komoře. Světlo tam šlo jen několika škvírami u horní hrany dveří. A vypínač byl zjevně zvenku. Když se chtěl Michael pohnout, zavadil nohou o vysavač.

„Mohla bys zapnout mobil?“ požádal mě tiše.

Vůbec mě nenapadlo ho neposlechnout. Kdo ví, komu by mohl chtít volat? Opatrně jsem vysoukala mobil z batůžku a přitom shodila nějaké lahvičky z police. Na displeji okamžitě naskočilo plno nových esemesek. Všechny byly od mámy.

Michael si mobil vzal a suverénně našel funkci nahrávání zvuku. Netušila jsem, že se v tom tak vyzná. Ještě jednou se rozpačitě rozhlédl po kumbále, oči už nám na tmu docela přivykly.

Ozvalo se pípnutí, jak zapnul nahrávání.

Začal neslyšně podupávat patou. Hlavou rytmicky pohyboval ze strany na stranu a tou rukou, kterou si nadržel mobil u pusy jako mikrofon, jemně ťukal do plastového kýble, o který se opíral zadkem.

Holky! Dovedete si to představit? Michael Jackson – king of pop – koncertoval bos jen pro mě uvězněný v kumbálu pro uklízečky!

Ke svým typickým rytmickým skřekům začal melodicky improvizovat: „Wake up, wake up, wake up, this is song only for you. Wake up, wake up, wake up, life is simply and day is bright, after dark long night...“

Během Michaelova tlumeného jamu se na chodbě zase začaly ozývat různé zvuky a hlasy a zdálo se mi, jakoby se někdo postavil před dveře do našeho kumbálu. Napadlo mě, jestli mi ti policajti na chodbě tu nahrávku nepokazí.

Michael mezitím dozpíval, dobubnoval a s trochu provinilým úsměvem mi vrátil mobil.

„Když jsem byla malá, běhal u nás po sídlišti takovej malej cikán. Ještě ani nechodil do školy, ale měl staršího bráchu, kterej tě zjevně hodně poslouchal, protože ten malej se pořád všude vytahoval, že se mu taky líbí Maksn Džeksn.“

Objala jsem ho.

Pak jsme otevřeli dveře a mžourali jsme do najednou příliš ostrého světla na chodbě. Tím člověkem, který stál celou dobu přede dveřmi a hlídal nás, byl Roger. Teď ustoupil, abychom mohli vyjít, a tajupně dusil smích pod vousy.

„Čemu se směješ?“ zeptal se ho Michael.

„Ne, to se nehodí, Michaele,“ pořád přemáhal smích.

„Ale Rogere, všichni občas musíme udělat něco, co se nehodí.“

„No, jak jsi zpíval za těmi dveřmi... Tady na chodbě to znělo, jako když tu někde kvičí sele...“

To už se křenili i všichni policajti kolem.

A Michael se neurazil, jen se culil jako malej kluk, který zrovna provedl nějakou roztomilou lumpárnu. A dost možná se i trochu styděl.

Taky jsem se usmívala, i když už jsem měla po každé ruce jednoho policajta a odváděli mě pryč z hotelu. A slzy mi tekly pořád, i když už to byly úplně jiný slzy...

Pak mě převezli do Česka, nechali mě prohlídnout doktorem a musela jsem si dlouho povídat s nějakým psychiatrem.

To už si pro mě přišla máma. Pevně jsme se objaly a vůbec nic jsme neříkaly, i když jsem jí toho chtěla tolik říct. A pak jsme nejely domů, ale rovnou do nemocnice za Zuzkou. Máma zůstala stát na chodbě a poslala mě za ní samotnou.

A to byl pro mě teprve ten pravej šok. Zuzka nebyla v kómatu! Seděla na posteli a něco pletla.

„Tak jsi zpátky z vejletu?“ přivítala mě s úsměvem.

„Jo, něco jsem ti přivezla.“

„Bezva. Miluju suvenýry.“

„Mám pro tebe úplně novejš kousek od Michaela.“

„To je hezký,“ řekla, aniž bych stačila vyndat mobil z bařůžku, „ale mě už Michael moc nebere.“

S bezvládnou rukou zabořenou hluboko do batohu jsem na ní vytřeštila oči.

„Poslouchám teď Robbieho Williamse,“ dodala.

Teprve teď jsem si uvědomila, že jí právě hraje z přehrávače.

Zkamenělá, na půl cesty ode dveří pokoje k její posteli, jsem tam stála proti viditelně zesláblé, ale vyrovnaně vypadající Zuzaně jako kráva. Zírala jsem na svou sestru, jak cosi nerušeně plete, a bezmocně jsem lapala po dechu. Vůbec si toho nevšimla.

„Nemohla bys trochu natočit žaluzie, abych na to pletení líp viděla?“

Toporně jsem přešla k oknu, otočila žaluziemi a oči mi zaslepilo pozdně odpolední slunce.

Bylo jako pomeranč.

A mně to v tu chvíli konečně všechno došlo. Ta hloupá, zoufale špatně nahraná písnička, kvůli které jsem toho tolik vytrpěla, nebyla pro mojí sestru, ale pro mě.

Wake up, wake up, wake up, this is song only for you. Wake up, wake up, wake up, life is simply and day is bright, after dark long night...

To já jsem ta, která se měla probudit!

„Jo, Robbie je fajn,“ řekla jsem a posadila jsem se k Zuzce na postel.